

Bréf og skjöl fátækramála. 1847-1893

Aðfnr. 1016, örk 13

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

www.borgarskjalasafn.is

Heimilt er að vitna í skjölin og skal þá geta uppruna þeirra.

Ljósmyndun þessara skjala var styrkt af Þjóðskjalasafni Íslands.

© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Runde forevrigt ikke en lignende Indretning
traffes ved Postanstalter, saaledes at de
forsynes med en Roupan til en Kvittering,
som blev at tilfille Afrederne? Den nu
brugelige Maade at anvende en særlig Blanket
er ikke rigtig bedst, og disses Tilværelse er
desuden vistnok ubekendt for de fleste Korte-
spønderende.

Skoles Lukning paa Grund af
Barnens Rastløshed, den 3. Juli. Sund-
hedskommissionen har idag henstillet til Skole-
kommissionen, om det ikke kunde være nød-
vendigt paa Grund af den usædvanlige Varme
at lukke Skolerne paa den varmeste Tid af
Dagen. Da to af Skolekommissionens Med-
lemmer for Tiden ere fraværende, har Over-
læreren ved den forenede Borger- og Real-
skole foretaget herved Underretningen i Efter-
middagsstimerne. Varmegraden i de forevrigt
høje og luftige Lokaler var allerede om Mør-
genen over 20 Gr. R. og steg om Eftermid-
dagen, da Solen staar lige paa Høgheden til
ca. 30 Gr. R., hvorfor Dophølet i Skolen
var ligesom utaalstelig og ikke uden Fare for
Barnenes Sundhed; den trusne Foranstalt-
ning maa derfor betegnes som meget betimelig.

Orlogsværket. Transportbaaden Nr.
15 blev igaar lagt ind i Værkets Flydebol
for at renses og males i Munden.

Haderslev Amts Landbofore-
nings Dyrskue i Mandags havde ifølge
"Dannevirke" samlet en talrig Mængde Til-
skuere, saa talrig som ten næppe har været i
de senere Aar, Hent ogsaa da Haderslev
Landboforenings Dyrskue har været overor-
dentlig godt besøgt. Af Dyr var der ialt
udstillet 192 Stk., nemlig af Hingste 16,
Kopper 20, hvoraf 9 med Føl; af Federaacen:
6 Tyre og 1 Tjrekals, 13 Kær og 1 Kalb,
samt en Samling af 4 Stokker; af Malferacen:
17 Tyre, 52 Kær samt 7 Samlinger paa ialt
32 Stk.; Køer og Lam 19, desuden 1 Ged
med Kam. Af Landbrugsgjenstande fandtes 9
Hestridere, 13 Pløve (hvoriblandt flere Dob-
bell-pløve) 9 Høvder, 1 Arbeidsvogn, 4 He-
dervogne, 1 Rensmasline, 2 Kærner, 2 Dal-
tersemasliner, 1 Saamastine, og en Del
Cementror, Cementrørge samt andre Gjen-
stande af Cement. Efter Præmieuddelingen
holdt Formanden for Landboforeningen en kort
Tale til Forsamlingen og fremhævede, at
medens Dyrskuet afgav Vidnesbyrd om
Fremgang for Hingster, Kopper og Mal-
feracens Bedkommende, viste det for Bedel-
væget en Afstagen, som efter hans Mening var
kommen for tidlig og vilde blive til Skade
for Landmændene. Derefter udtalte han en
Tale til Udstillerne samt en Yfensning til
dem, der havde opnaaet at erholde Præmier,
hvorefter han sluttede med et Leve for Ha-
derslev Amts Landboforening, hvilket af de
Forsamlede besvarede med kraftige Hurra-
raab. Et Par Timer efter samledes Landbo-
foreningens Medlemmer med Damer samt en
Del Gæster fra Nabemaa til et Fællesmaal-
tid i "Harmonien", hvor Dagen trods Var-
men sluttede med et Val.

Prøvefart. Fra Fredericia skrives der
til os den 3. Dag foretages Prøvefarten med
den nybyggede Dampfærge "Angeborg", som
ankom hertil i Mandags Morges efter at
være afgaaet fra Pillau i Fredags Aftes.
"Angeborg" er bygget hos samme Firma
(Schichau i Elbtal) efter samme Model og
samme Tegninger som "Hjalmar" og har
dennes Fortrin i alle Retninger, kun har
man gjort faavel For- som Agerendens en
Smule uallere, hvorved man opnaaede at
den passer arrigt til Broklappen. Da Prøve-
farten sluttede tage sin Begyndelse, kunde man
altjaa uden nogen Tidspilde tage Landtngen,

der staa i den Tale om i Sj. 47, som
Blandtite, der tales om i Sj. 47, som
stommede ud fra Tempets Tærkel, bragte
Liv og Frugtbarhed ud til det døde Hav, saa-
ledes stulde vi bringe Livets Vand ud til
Hedningene, og ikke trættes eller forsage i
dette Arbejde, der ikke var grundet paa en
trostløs Drøm. Havde Herren ikke selv
sagt: Jeg vil drage Afstablingen til mig.
Det Ent, der lod igjennem Verden fra Hed-
ningene, lod til os, som stulde bringe dem
Livets Død. Da en gammel Missionær en
Gang havde talt til nogle Hedninger over den
Tert: "Sag til Gud Verden", sagde en Heds-
nag til ham: "Har Du ikke dette Læng?" og da
Missionæren hertil svarede "Ja," sagde atter
Hedningen: "Men hvorfor har Du da ikke
sagt det før?" I en saadan Udtalelse laa der
en stærk Dypfordring til ivrigt at fremme Mis-
sionsværet og ikke slappes eller blive træt af
dette Værk. Taleren sluttede med en Bøn om,
at Herren vilde lette Værket og fremme det i
vores Hjertes og udadtil.

Eftermiddagsmødet, der ogsaa holdtes i
Frue Kirke, og som maatte være en stærk
besøgt end Formiddagsmødet, aabnedes
af Pastor Holm fra Gladsbø, som først talte
om Bønnens Betydning særlig for Missions-
været. Vi rare vistnok her mindre stærke i
Bønnen for Missionen end vi egentlig burde
være. Bønnen var lige som Sakramenterne
det, der styrkede og sammenholdt et kristeligt
Samsind. Først i de sidste Aartier var det
rigtig bleven klart for vort Eyr, at Herren
selv var til Stede i Sakramenterne. Vi burde
ogsaa samtlig lære i Bønnen at bringe
Gud vort Hjerte. Fra de sidste kristne Ti-
der have vi hørende Exempler paa Folk, der
både Apostlen Paulus levede i Ardeide og
Ben. Han formanede til at være varegtig i
Bønnen, være vaagen i Bønnen." Denne
Formaning trænge vi alle til. Apostle-
ten Peter siger: "Bær ad i Bønnen," hvorved
han advarede imod at være aandelig onttaa-
gede. Vi stulle bede med Talsigelse; Bønnen
gaar bedst, naar vi — som en from Mand
sagde — opløse noget, for hvilket vi flyde
Gud megen Tak, der ved saa ti rigtig Tillid
til Gud. Men Bønnen stulde ikke alene be-
væge sig i bløde Stemninger, den stulde have
Fylde og Dybde, og bedst kunde den saa
dette ved Missionsværet. Dette er et Ar-
bejde, som netop bør ledsages af Bøn. Apostelen
Paulus trængte til, at hans Menighed bad
for ham, Missionæren trængte selv til at
bede og til, at vi andre bad for ham, og
dette var ogsaa den Maade, hvorpaa vi her
hjemme kunde støtte og være med til Mis-
sionsværet. Og Bønnen fremmede Arbejde;
gik her fra dette Møde kun en Bort, som bad
for Missionen, havde Arbeidet ligesom ikke
været forgæves. Nu var der anderledes talrige
Forsamlinger i Missionsagen, end da for
35 Aar siden den her tilstedeværende Mis-
sionær Honoré vandrede ud fra Danmark. Det
maatte vi takke Gud for, lige som vi maatte
takke Gud for vor Landsmand Berresen, hvis
Hustru og nærmeste Medarbejder nu i lang
Tid havde reist om i Danmark for at op-
vække unge Mand blandt os til at vandre
ud blandt Hedningene. Der kunde ikke gjø-
res nok i den Retning, efter som der var
megen Modstand mod Ordet baade blandt
Høie og Lav, blandt de Høie af aandeligt
Hovmod og blandt de Lav af Sløvhed.
Saaledes stidrede han, hvor meget Mis-
sionæren Kofod, der havde virket blandt Ma-
lalerne, havde haft at kæmpe mod, idet
dette Folk paa den sthiggeste og mest raa Maade
havde spottet over Kristendommen, efter at
Kofod havde vundet Indgang blandt dem.
Dette viste, hvor meget Missionen trængte
til Støtte fra os, og for at vi ret kunde
støtte den, burde vi først og fremmest af-
gøre os belfjendte med Missionsgjetningen igjen-
nem de forskjellige Etkter, der uigledes her i

Gladsbø Eogn bgaende Typerier.
Jernbanearbeid. Et Lokomotiv lod igaar Aftes
under Rangeringen ved Bangeorden ud af Søerret. Det
havde 6-togvis ikke andre Køler, end at Værket
toget blev forstærket ca. 1/2 Tine.

Amager Postvæsen. I Sundbyerne paa Ama-
ger er der ophængt Brevbøxer paa følgende Steder,
nemlig: Hingstveien 41 (Sjernetroen), Drejningsvej 37
og Kohlersvej 70.

Juridisk Tidende. Ved en Erklæring af den i
Overretten over den første Artikel sat Eieren, Ro-
turebo i Stedet for Keiserens Konkursbo.

Søltet Hingst. Den Proprietær J. Jensen,
Gaard, tilhørende semaarige, mo. Levede Hingst, "Am-
brofius", er solgt "Gobro No." solgt til en Kjøbmand
i Sandby for 5550 Kr. Hingsten var til Lands-
mandsforsamlingen i Aalborg og fik der Extrapremie,
ligesom den flere Gange har faaet Præmie ved
Dyrskuer.

Id i en Bro. I Søndags Aftes kl. 9 1/2 op-
dagedes der ifølge "Løll-Falk. S. Sjeld." Id i Bro-
dækket paa Kong Christian den Nedes Bro over
Guldborgsund. Da Profogjen og Profokken endnu
tilfældigvis vare til Stede, idet et Skib var ankommet i
Passage igjennem Svingsbroen ca. kl. 10, blev Alen, der
hurtig blusede op i det stærkt udtørrede Tra, heldigvis
straks slukket, medens den ellers let kunde have antaget be-
tænelige Dimensioner. Alen fornedes ophævet derved,
at en b. endende Tandstift eller Cigar af Uagtksomhed
er henfaldet paa Proballet, hvor der er trillet ned i Nab-
ningen mellem to Planter og saa har antændt det for
Tiden meget udtørrede Tra.

nu til Dags var mærkbarligt; men
det er intet mindre, hvad der synes
forunderligt og usforklarligt, er kun de
Fing, der ikke ere rigtig laantagne. Der i
Paris, hvor Victor Hugo med Rette har op-
røret hele Hæderen, og hvor det er saa
mærkligt at faa en Smule Naad, er De med
et Slag bleven en Veroantbed. Som en Pil
er De gaaet lige løs paa Deres Maal, og
siebliffelig derefter er De bleven en Ege-
mand med de mest berømte gamle Skribenter.
De har ganske vist meget Talent, men Ta-
lentet alene vilde ikke have været nok til at
frembringe et saadant Mirakel: hvorfor er det
da saa aligevel? Er det muligt, fordi De
ogsaa har saa megen Lykke med Dem? Na, lad
os overlade dette tomme Ord til dem, der
noies med Udtryk, som ere blævne uden nogen
form helst Betydning, fordi man har misbragt
tem saa ofte.

Lykken er en Ting, som Mænden stæber og
danner sig selv, lige som Smeden ved sine
Kammerflag tilvæner det rødliggløedende
Jern.

De er bleven berømt lige med Et, fordi
De instinktmæssig anede, at Kunstens eneste
Betingelse er at give de Forjævede og den store
Joh, hvad de tørste efter: Sandheden. At
være sandhedskærlig, det er det Høie; der
gives ikke andre Regler, ingen anden Digte-
kunst, og alle de, der sige det modsatte, raabe
hen i Veiret. O! hvor var Værelses Over-
raskelse ikke henvendte og hævende og lyf-
lig, da man saa Dem komme fri for at Af-
fektation og at Vogn, Dem, der ikke søgte at
blænde Folk ved at stille dem blaar i Dineel!
Man blev ikke Ljed af atter og atter at læse
den Bog, i hvilken De viste den menneskelige
Egotsme i hele dens Rogenhed, uden at lade
Dem forsøre af Antithesis Sirener og men
at prøve paa at give Deres Heltinde et him-
melst Udsende. Man slugte dette "Maison
Tellier", hvori de stidrede de unge Piger, som
de virkelig ere, dumme og sentimentale, uden
at have dem op eller drage dem ned, uden at
slæde dem i Snarvet eller at løfte dem op til
Ekyerne. Og saa den anden Novelle, hvor
et raat Ord, der bliver sagt til en yreusfist
Officer, og som Situationen retfærdiggjør,
bringer en anden Pige til dristigt at give
Seierherren et Slag i Ansigtet. Og denne
elendige Slabning, denne salene Kvinde, der
optræder som Havnens Engel, hende lader
De blive frelst af Landbopæresten, der skuler
hende i Kirkeetaerret. Paa den Maade er
De hverken bange for at blive anset for kle-
rikal eller for at blive antaget for at være
Atheist. De er ikke bange for noget.

II.

Og hvad stulde ogsaa den have at frygte,
der ser Sandheden lige i Dinene og søger at
stidre den, som den virkelig er? I Deres
Roman "Une vie" fortæller De en Kvinde
Slabne, og i sin smertelige Trivialtætt er
den mere rørende, end hvis De havde trun-
get Begivenheder og Karakterer ind i et fast
Dreals Ramme. Begivenhederne ere, hvad
der hænder hver Dag, Personerne er ikke helt
flette eller helt gode; det er Kinet, som det vte-
kelig er, i hele dets Egefremhed og hele dets
Ræfser.

De har saaledes haft den store Tanke at
være sandhedskærlig, og mere behøvedes der
ikke for at stille Dem i første Række. Men
er De den eneste, der i lang Tid har haft
denne Tanke? Nej, Gud se Lov og Tak, og
hvis Ubiligheden ikke forblinde os, vilde
vi tydelig kunne se, at i dette som i ethvert
andet Aarhundrede har ethvert magtigt poetisk
Fingeflag været en Stræben hen mod Sand-
hedskærligheden. Chateaubriand, Lamartine,
Hugo, Musset, Balzac, Vauclaire, Flaubert,

Hugo selv. Det er alturalt det samme, som
en Politibetjent vilde arrestere en Spaferente,
hvis Uhr man havde prøvet paa at stjæle.
Lad os trættedes væde paa at være
fuldstændig oprigtige lige saa vel i Skriften
som i Dpfikbeljen, saa vilde vi erkjænde, at
ethvert Geni, Romanforfatter eller Digter,
alene ved sin Udværelse for en Tid har be-
friet os fra det Konventionelle og Formulerede.
Disse Ughyrer, der fødes i den aandelige For-
darvethed og Armod, komme atter og atter til
LIVE igjer og hngle videre, medens Solen,
Sandheden, den uraalende Apollo bestandig
gjennumborer og dæber dem med sine Lysets
Pile.

Sa, oprigtig vil hele Verden være, og Al-
verden vilde ogsaa være det, saafremt Dæv-
len ikke sandtes, der tvinger os op paa Top-
pen af Bjergel, og som naar vi blot vilde vise
en Smule Feighed og fornægter, hvad der er
sandt og helligt, og naar vi vilde tilbede ham,
Middelmaadighedens Demon, løser os og
reddelig stauler os alle dette Bordenlivs Konge-
riger. Det er tilstrækkeligt at rose de Pids-
borgerlige Fordomme, at faade sig i den for-
virrende Sammenblanding af Boesien og
Moralen (to Videnstæber, der ere afskilt for-
sijellige fra hinanden, og af hvilke den ene
ikke har noget med den anden at gjøre) til at
opnaa alle materielle Niggemne, Velomninger
og Hædersbevisninger. Verden, saadnu som
den er, forlanger kun en Ting: at man lader,
som man ser den, og indvilger i at stidre den
saaledes, som den gjør Fordring paa at være;
til Højtydighed aabner den da sin Madbin-
Pult for os og stænter os alle sine Skatte.

IV.

Hvad enten Forsøget har blindet den mo-
derne Komædie eller den følt Umuligheden
af at kæmpe med Indtagternes Sjæl, der er
Herstere og det store inspirerede Element,
efter som det er Indtagten, der betaler, saa
har denne moderne Komædie fundet sig i et
saadant Kompromis, og Hønt den laes af
umaabelige Talenter, har den laadet sig noie
med at fremstille et konvenient Samsind, der
er lige saa abstrakt som Roines Særgespil.
Det ser ud, som om den ikke alene ikke havde
betragtet Livet, men som den endog saa ikke
havde læst eller kendt noget til La comédie
humaine af Balzac. Den deler Kvindeljon-
net i to Klasser: paa den ene Side Mødre
og Søstre, paa den anden de Piger, der søle
sig i Snarvet. Den glemmer at fortælle os,
hvad der bliver af de meget smukke og meget
hæderlige Damer, der ere ulfor godt kendte
paa Grund af deres Amourletter, og som dog
nyde alles Bemærkning og Værbøighed. Der
tales heller ikke til os om Damerne af Pom-
padours Art, for hvem Viskopperne arbobdig
kaste sig i Støvet.

Storparten af Akademiets Medlemmer
ere Tænkere eller Skribenter af første Rang,
der som Personer nyde stor Anseelse. Samti-
dig med at Akademiet er en moralsk og kollet-
tig Person, har det bestandig været en Elve
for Spottegloster, og intet har været retfær-
digere, thi som Hølyed betragtet lader det sig
lede af en Fordom, hvorpaa intet ud af dets
entelte Medlemmer hvort for sig vilde gaa ind.
Det bilder sig lad, tror og vil have andre
til at tro, at det bedste Kunstværk er det,
der forefatter sig et umiddelbart moralsk Maal:
fra et saadant Synspunkt vilde Kladen og
Bennis fra Milano kun være meget underor-
nede Arbejder! Det kan ikke nytte noget, at
man har reduceret en saadan Varnagtighed
til dens rene Vardi, og at dette Vedderkøppe-
spind er blevet fænderrevet af den forbræ-
gende Rytters Spore. Det akademiske Korps
er vedholdende og kordigt. For at inspirere
sine Møder stidre den ikke Postiens Genius

og Væslægte. Den aandelige Funktion sat-
tes saa høit af de fleste Mennejer — netop
fordi de ikke kunne begribe dem. Hvis den al-
mindelige Dannelse blot var saa lidt fremad-
skreden, at man horte op med at tale om
Uandagtighed og erkjendte, at hine Forskyr-
relser i Mandslivet ere de hyre Udtryk for en
Hjærne sygdom, saa vilde denne lidelse
fåe en hel Del af sin mytiske Rædselsfuld-
hed og blive indrangeret i de almindelige
Sygdommes store Hær ikke blot af Lægerne,
men ogsaa af Løgsfæll. Og Løgsfæll ere navn-
lig paa dette Punkt de Toneangivende og Væ-
stemmende. Det er Grunden til, at det store
Geni til de Sindsfygte, som man stadig har
i Munden, bliver forvandlet til den uilgbe-
stige Genhængsøshed saavel mod Patienterne
som mod deres sunde Medlemmer, som man
lader dem leve iblandt.

En velhavende Familiefader paa en 40 a
50 Aar bliver angrebet af, hvad man i det
gængse Sprog kalder "Mandefygge." Han
havde fra Barnsben af et hidstigt Gemyt, gik
let fra den ene Overlighed til den anden, blev
let exalteret. Han havde gode Evner og en
hurtig Opfattelse. Først havde han studeret,
men blev senere Kjøbmand. Han var anset
for at være en ualmindelig Indsigtsfuld, driftig
og dygtig Mand i sit Fag. Han havde et
skarpt Blik og spekulerede med Held. Han
blev hundred og midundt — som det altid
gaar. Pludselig indtraatte der en Forandring
med ham. Han møtte sjalden paa sit Kon-
tor og læs aldrig mere i sit Palkus eller paa
sit Lager. Gjemme studeerede han Universets
Kursberetninger med en febrilf Vrigighed og
noterede dem ned. Paa Verden gik han uro-
lig op og ned, viste sig daglig ved Salget af
Værdipapirer og spekulerede stærkt — med
Held. Om Eftermiddagen overlod han Pos-
stens Besørgelse til sin Pakturist og gjord:
selv lange Udflugter til Vogns med sin Fa-
mille. Man anslog ham til at være Million-
nær, især da den før saa diskrete Mand be-
gyndte at broste med sine kolossale Indtag-
ter. Han passede efterhaanden slet ikke sin
egentlige grundmurede Forretning, men spekule-
rede vidt i Værdipapirer. Stadig tilshæla-
dende i alt Fald, med Held. Han byggede sig
et stoltignende Landsted, indrettede det luxu-
øst i heleste Grad, anstiftede sig Materier
en masse, stod bestandig fest paa de fashio-
nable Godgjorehedskuffer med afrundede Be-
løb og trede sig fort sagt som Wyens første
Migmand.

Hans Venner fik først nu Betænkeli-
heder. En af de intimeste vovede endog at
foreslaa hans Kone at indhente Naad hos be-
red Huslæge. Hans gode Naad bad hun sig i
en fornærmel Tone sletaget for, hendes Mand
Hoved seilede ingen Ting o. s. v.

Men det varer ikke længe, før end ogsaa
Mandens Nærmeste saa Dinene op. Han er
komplet forvandlet. Høslagen tages paa
Naad. Han søger at efterforske Grunden til
den gjenevrigtende Forandring og ubspørger
alle i Huset, om Herren aldrig har lalet Gen-
tydninger til et eller andet mistænkeligt fælde.
Man taler med Stadsstykkas og andre Læger.
Man faar Skuldertræk til Svar.

Mod Munden tør man endnu ikke gribe
ind. Han har jo ikke truet nogen Liv —
han er endnu ikke bleven "almensfarlig". Sam-
fundsgælden i dens gresleste Afart træder
frem. Man skriver heller ikke ind. Ikke en
Gang, da han har promeneret udenfor sin
Villa i Underbenklæder, med Kathue paa Ho-
vedet. Det er jo uanstæligt — naar det kan
more den rige Mand.

Endelig kommer det afgjørende Dieblif.
Han truer en Politibetjent med at ville flyde
ham. Nu er han i alerbøieste Borens "alt-
mensfarlig." Nu bliver han bragt under Tag
i et Gæsthus. Han indlægges — som de
beder — til Observation. Lægens Udsagn

Udlandet.

Politiske Efterretninger.

Greven af Chambords Eghdom.
(Tel. til R. V.) Paris, den 4. Juli. Ifølge
den sidste Bulletin er Greven af Cham-
bords Tilstand endnu meget be-
tænkelig, og de overordentlig foruroligende
Symptomer vedvare.

Frankmændene paa Madagas-
kar. Ifølge Meddelelse til Standard er der
bleven efterladt 500 Mand franke Tropper
som Garnison i Tamatave, og det øvrige
franske Korps er paa Marchen ind i det
Indre af Den. Hovæerne have trængt sig til-
bage til Bjergene og vente Forstærkninger fra
Hovedstaden. Et Sammenstød omes for nær
forestaend. Standard's Meddelelser trænge
dog stærkt til Bekræftelse, da den franke
Eftadre ialt kun raader over 8 a 900 Mand,
og der ikke vides at være sendt noget Land-
gangsforps til Madagaskar.

Englands Annæktion af Ny-
Guinea. Den engelske Regjering har nu
endelig bestemt sig til ikke at anerkende den
Annexion af Ny-Guinea, som Regjeringen
i Queensland paa egen Haand har foretaget.
I det engelske Underhuses Møde i Mandags
meddelte Gladstone, at Regjeringen havde
sendt Gubernøren i Queensland en Note,
hvori Ny-Guineas Annexion erklæres for
ugyldig. Den engelske Regjering kunde ikke
anerkende et saadant Skridt, der i ethvert
Tilfælde maatte udgaa fra den selv. Regle-
ringen frygtede ingen fremmed Magts Planer
mod Den, og de vilde ogsaa ligge udenfor
Englands Interessessære. Der var muntlig
gjort Lovt Dersby andre Forslag om Annex-
tione i hne Egn, men ingen af dem sig
skriftligt Forslag, for man vilde give noget
Svar.

Forholdene ved Kongens
synes at udvise sig i Retning af en Kille, og
et Sammenstød mellem Brazza og Stanley
anses for sandsynligt. Hvis det bekræftes sig,
at det er lykkelig Stanley for Brazza's An-

Hölmfr. Josef smasandviki
(förelde smasandviki)
frí Refatunslitun
i Víðidal og Maria
Dudmundsdóttir frí Efri-
þveri i Aust Vesturhópi)
það a þennungrí -
Vesturhópi - 19 or g.
a hvi dó. fr. m.

15/6 1885

Ethronassug

Guðfríða

Stundlið - Sumar

Ólafur Jón Sigurðsson

f. 4 Dec. 1844

á Miða kváðarub.

hú 1862-67 (Mark)

1867 um túrnant

á dekkubot

á ymsum stöðum; Borgarf

tí þar 1873 hann aftur

kom; þessum gjafir

um þinglinum - svo

" Borgarfir -

altí þó heimur hún tí

áin 1875-1878 - þó

svo aftur uppi Borgarfj.

vinn 1878 og á þar á

Historíu 1881

Privat

Rík 9/12 89

Min Fromholt!

Da Duer atter idag er

Olafur kom : 'preutsniðgi
E. p. : marts 1862 —
var þar frinn á til marts
1867 ; þá fór hann upp
á dekkbat um orrit —
um sumrit upp at
Kalmannuströng — þar var
ad Heitarótti (Galtarhöfði?)
— var tunda^{1873?} 1871 (lík þinginn)
— ~~á~~ var ad úti um
þinginn — ^{er} var um
þinginn ^{1879?} 1872? of
þann á veturn. Þá á
Heitarótti 1881

11

Falokerasjás Reykjavíkurbjar

mm

Stær
Jón Þórný
17/4

© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Sigríður Ólafsdóttir

Þegarfojetim i Reykjavík

hinn 17. Decembris 1883.

Eg leyfi mér henned að senda yður. Herra
Lýslumadur, nokkur skjöl virdikjandi
sviðfesti Ólafs Jóns Sigmundssonar
púntar, er so i blvitaroti i Borgar-
fird 1881, og sést af þeim, að hauer,
þegar hann ddi, hversgi var búinn und
dval sínum að vinna sí svit og
þeim vegna þá átti svit i fæðingja-
þruppi sínum Vatnsluyrustundar-
þruppi i yðar sigol. (Helga Magnúsdóttir)
Ekkja þeim manni
færði sig hingað til þegarinn 1881 og
dó þei i fyrra sumari úr mislingum,
lét þei epli sig 1 barn að nafni

Olína Sigurður, sum fædd er hér í bænum
11. Mái 1876. Þann þetta hefi eptir frá-
fall móðurinnar unnt hér hjá Önnun-
sinni, ekkjennu Margriti Ólafsdóttun
á Nordurbergi, sum er fátæk og fúgild
hefi unnt þú stórk ni fátæðrarjod.
Hér að upphæð: 84.79 kr., einn og unnt-
/ fylgjandi úldrátun úr ávísunarbók bej-
annu sinni. Þóði barninn var hálsm-
-lítill og fátæk og lít eigi eptir sig neim
arf handr þor. ^{utan þá á úldrátun unntu 38 kr. 42 a} Egi hefi unnt að bidja
þú sum þútt að skilfa sveitarstjórn
Doburseygustrandarkrepps un frá bejann
vesti átt að útdröfn framangreinda-
barni, un lít og egi get þútt, að unnt
annu þútt unnt fútt lít eptilítill að
haldri barnit þútt þútt vejni unntjót,

Rafur Jón Sigurdsson

hlýstur að vera foddur um 1844, eftir þeim aldri,
sem honum er gefinn í Þúvitjunar bókunum; hann
er hrossifoddur ré fernður þú; en giptur þú 13. Nov.
1875. — Gyrentsmidjunum finnst hann talin áin
18⁰²/66, en enni í Desbr. 1867.

Þú finnst og hann aftur þú heimilisfastan í
3 á, nefnilega:

1875; Desbr. í Hólshúsi, giptan

1876 áto á Vegamótahúsi, áto

1877 áto - í Vantarabjarkhúsi, þú alinn,
þú karan va farin upp í Þorðafjörð.

Hefir hann þú um fandi alfarum um
um 1878, þú eftir þad finnst og hann
enni.

Þannit Ólína Sigurðs og fött 11. Maí
1876.

Þok. 10/8. 83. Hallgr. Solinnsson

Rfj. 72i/83

Útskningur

af ársreikningi Reykjavíkur Kaupstadar.

—

—

—

1882

III. 1. b. 1 Sigríður Ólafsdóttir (Sam á Norðurbeygi)

Okth. 3. ársad Margr. Ólafsdóttur meðgjöf
fr 10/6 - 30/9 23. 31
Dec. 31. árs. söm meðgjöf 1/10 - 31/12 19. 98

1883.

12/4 ársad til Margr. Ólafsd. uppri
meðgjöf mánuðna jan. - apríl 20. 00

18/6 árs. söm fyrir mánuðna
Maí og Júní 13. 32

2/8 fyrir júlímánuð til söm ársad 6. 66

17/12 borg. mudlag til söm fyrir ágúst
- december 33, 30 og fyrir janúar
- apríl þ. á. til tilvæntand. 6, 64 = 39. 94

fleyh: // 123, 21

flyt:

173. 21'

frí þessari upphaf dregst það
sinn inn kom fyrri setta eigna
móður barnsins at þlegru
Magnús dóttur ad frádrögnum
útfara. Kostnaðs:

38. 42

em. opti. 84. 79 Kr.

Skrifstofu bógarþógetaus; Reykjavíkur 17/12. 1883

Ellofsonarson

Í heildu bryfi 22. f. m. óskar herra fagjetins vottorðs
 eftir embættabólum hvers und prestakallit um þat,
 hvert ári Ólafur, sonur Sigurðar smikkara
 Þóssonar og Margrjetar Ólafsdóttur se föddur að
 Naustekali eða Sudardali og hvert ári hann eigi
 ferndur, og hve gamalt hann hafi verið úr prestakall-
 inu. Eftir að þú hafi gærfarir sálmargrjetar presta-
 kallins næstl. 60 ár, hafi þú samferst um,
 að allan þessum tíma hafi verið Sigurður Þósson
 búast á nefndum þessum. Hins vegar fékk þú 1840
 hjónin Sigurð Þósson, "smið", og Margrjetu Ólafsdóttur
 búast á Brünnastöðum, og samaliðri
 1841 og 1842, en 1843 og 1844 á Miuna Kvararnesi
 Árið 1844, 4. Des., eignuðst "hjónin Sigurður
 smikkari Þósson og Madru Margrjetu Ólaf-
 dóttur á Miuna Kvararnesi" son, er 8. 3. m. var
 skírður Ólafur Þó. Síðan finnst hvorki
 þessa barns ne förelðrauna getid í bóðum

Mj 583/183

prestakallinn. Ad vinnu er ekki sálfangastur til
fyrir árið 1845, en einn þá þat sjeft af sálfangastri-
inu 1844, þá þau hafa verið: prestakallinn árið
1844-45, þá hljóta hjólin með börnun sínum,
Sigríði þ Olafi þósi, þá hafa verið ír presse-
kallinn norð 1845, fyrir þessa finnst hvern-
getit: sálfangastriinu 1846 eða nokkru
líma síðan. Hver þau hafa verið, get þú
skert um borit, með þau þáverandi prestur
alldri heft þóð um "burtfarna ír
prestakallinu".

Kalfalörn 6. Okt. 1883.

Thorarenum

Til
Borgarskjalds: Reykjavíð

sk-
t
um,
e -
gi
f
skur

[Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

Upplýsingar þar sem er hafi getad útvegað um
Olaf Jon Sigurdsson prentara:

Hann var fæddur 4. Decemb. 1844 á Múna
(í Gullbringuvík);
Kerarameti; confirmuður í Stafholti í
Skragvík af sin Eirari Semundsen. Hi
í Reykjavík dvald hann í prentsmidju-
Einars Þórarsonar 1862 til 1867 (í marts)
Foi svo um sumarið á þiljustkip; um
haustid 1867 foi hann upp Borgarfjörð
og dvald þar ymist; Kalmarstrungen
eða Hvítársi er þar hingað um þing-
tíman 1871 (og 1873?) og vann þar í
prentsmidju Einars Þórarsonar. Síðan
færðist Olafur hingað aftur 1875 úr Borg-
arfjörð og var hér til 1878 að hann vök
hinn um vint & upp Borgarfjörð og
dó þar á Hvítársi 1881.

Reykjavík 1. Novemb. 1883

Elfríður
© Borgarskjalasafn Reykjavíkur

sem heimi er framast úrrikt, en megnar
eigi veður elti og fátæktar þá halda
það undgjafarlausar. Ad lokum voru
eg einnig ad biðja yðar ad sjá um, ad
Vatnshyppustíandarkruppur þess fyrst
andurgjald: fátæktisjód. Reykjavíkum
fé það, sem þaðan hefir verið lagt
framangreindu barni: til framferis,
og hefir eg eigi frur en mi' getad af
geitt þessi málaför, með þess mi' gettk
örðugt ad fá ad vita verustad. Ólafur
sálega, en eg sé' mi' eigi til niss ad
rita yðar um málið frur en eg get: lát
it yðar til allar hinar nauðsynlegu
upplýsingar.

Elfrjórnar

Til

Stjórnarmanninn, Kjöfar og Gullbringu fjölk

$\frac{15}{12} 82$

vefr.	16.10
höfud	2.10
Riki	1.10
Sóðull	5.25

32.60
<u>1.33</u>
33.93

57.03
<u>33.93</u>
23.10

24,55

1,02 (holul.)

kr. 23.53

“ 24.89

~~46.63~~

38-42

+ $\frac{11}{8}$

$\frac{11}{8}$ 59-50

2-38

61-88

4

244

3

2-47

24.55

= 98

25.53

X 4

100

2 102 kr

59-50

147

57.03

